

Висновки. Таким чином, нові соціально-економічні умови змінюють освітній процес і актуалізують проблему пошуку ефективних освітніх технологій в підготовці лікарів-інтернів. Вміле застосування активних методів і форм навчання в навчальному процесі виводить на новий якісний рівень методичну систему професійної підготовки фахівців.

Література.

1. Дащук А.М. Іноваційні технології та традиційні методи навчання в підготовці лікарів-інтернів за фахом «Дерматовенерологія» / А.М. Дащук, Л.І. Чернікова // Сучасний стан та перспективи підготовки лікарів-інтернів у ХНМУ: матеріали 42-ї науково-методичної конференції з інтернатури, Харків, 26 квітня 2016 р. ХНМУ. – Харків, 2016. – С. 33-36.

2. Деева Е.М. Применение современных интерактивных методов обучения в вузе: практикум / Е.М. Деева. – Ульяновск : УлГТУ, 2015. – 116 с.

3. Іноваційні освітні технології в реалізації програм безперервного професійного розвитку лікарів / О.М. Хвищук, В.Г. Марченко, В.В. Жеребкін та ін. // Медична освіта. – 2014. – № 2. – С. 62-65.

4. Єхалов В.В. Адаптовані педагогічні принципи в процесі навчання лікарів-інтернів різних спеціальностей / В.В. Єхалов, Т.В. Святенко, Н.В. Хоботова // Південно-український медичний науковий журнал, №12(12). – Одеса, 2015. – С. 129-131.

5. Україна. МОЗ. Про затвердження нормативних документів щодо застосування телемедицини у сфері охорони здоров'я : Наказ від 19.10.2015 р. № 681 // Зб. нормат.-директ. док. з охорони здоров'я. – 2016. – N 1. – С. 12-26.

ПРОБЛЕМИ ПІСЛЯДИПЛОМНОЇ ФАРМАЦЕВТИЧНОЇ ОСВІТИ В ПЕРЕХІДНІЙ ПЕРІОД

Г. П. Смойловська

Запорізький державний медичний університет

Вступ. Закон України № 1556-VII «Про вищу освіту», що вступив у силу з вересня 2014 р., направлений на зближення існуючої в Україні освітньої системи з європейською, що допоможе вирішити невідповідності між освітніми пропозиціями вищих навчальних закладів та потребами, що існують на даний час на ринку праці. Введення нового закону призвело до незбійності багатьох нормативних актів, регламентуючих систему фармацевтичної освіти. Мета нашої публікації – оцінка проблем перехідного періоду формування неперервної фармацевтичної освіти в Україні.

Основна частина. На наш час підготовка спеціалістів фармацевтичного профілю здійснюється одночасно з застосуванням двох основних програм: підготовки фахівців галузі знань 1202 «Фармація» та фахівців другого рівня за спеціальністю 226 «Фармація». Перша програма передбачає навчання протягом 5 років з присвоєнням кваліфікації «Провізор» освітньо-кваліфікаційного рівня «Спеціаліст» та наступним проходженням однорічної інтернатури зі спеціальності «Загальна фармація» з присвоєнням кваліфікації «Провізор загального профілю». Разом з тим, визначалась можливість одночасного проходження магістратури та отримання освітньо-кваліфікаційного рівня «Магістр фармації».

Введення в дію з вересня 2016 р. нової програми за спеціальністю 226 «Фармація» суттєво змінює структуру освітньої фармацевтичної підготовки. Залишається термін навчання 5 років, але особи, що навчаються, отримують освітню кваліфікацію «Магістр фармації», тобто магістратура фактично була перенесена у додипломний період навчання. Це передбачає підвищення ступеня кваліфікації спеціалістів, що закінчують вищі навчальні заклади, та підіймає вимоги до проведення наступного освітнього етапу – інтернатури. Тому постає багато питань з розробкою якісних програм зі спеціалізації (інтернатури), які б гармонійно включались у етапи фармацевтичної освіти.

Головною проблемою, що виникає при реалізації освітніх програм в інтернатурі, є дублювання багатьох розділів базового фармацевтичного навчання та невідповідності освітніх програм реаліям теперішнього часу. План та програма спеціалізації (інтернатури) включає наступні курси: «Організація, управління та економіка фармації», «Фармацевтична технологія», «Клінічна фармація», «Фармацевтичний аналіз лікарських засобів», «Фармакогнозія», «Елементи практичної психології». У той же час, у європейських країнах існують дещо інші напрямки підготовки спеціалістів: «Соціальна фармація», «Промислова фармація», «Фармацевтичний аналіз», «Клінічна та госпітальна фармація» та інші.

Наступною проблемою є відсутність єдиного інформаційного простору, що дозволяв би уніфікувати технології та форми навчання. Особливо це важливо у зв'язку з введенням ліцензійного іспиту Крок-3 «Фармація». Також труднощі у системі післядипломної фармацевтичної освіти пов'язані з недосконалістю законодавчих актів та відсутністю гармонізації між нормативно-правовими документами МОН і МОЗ України.

Висновки. Проаналізувавши отримані дані, потрібно відмітити необхідність у повному реформуванні системи фармацевтичної післядипломної освіти. Постає першочергове питання про введення більшої кількості програм спеціалізації, які б відповідали реаліям нашого часу. Крім того, потрібно враховувати можливість їх удосконалення за рахунок впровадження сучасних дистанційних інтернет-технологій.

Література.

1. Закон України «Про вищу освіту» від 01.07.2014 № 1556-VII.

2. Наказ МОЗ України № 291 від 19.09.1996 р. «Положення про спеціалізацію (інтернатуру) випускників вищих медичних і фармацевтичних закладів освіти III-IV рівнів акредитації медичних факультетів університетів».